

הדרשה שלי

שמי אלמוג אלבוז, אני בת 11 וחצי, לומדת בכיתה ו' בבית ספר "בן גוריון" בגן יבנה, ואספר לכם קצת על עצמי...

"לכל איש יש שם שנתן לו אלוהים, ונתנו לו אביו ואמו" (זלדה)

אלמוג הינו שמו העברי של הקורל, שהוא צורת חיים המתקיימת במושבות ימיות הנקראות שוניות, כמו כן האלמוג מוזכר בתנ"ך כשם של עץ יקר שהובא על ידי שלמה המלך ושימש לבניין בית המקדש הראשון: "וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ אֶת עֵצֵי הָאֱלִמְגִים מִסְּעֵד לְבַיִת-אֲדוֹנָי, וּלְבַיִת הַמֶּלֶךְ, וְכִנּוֹת וּנְבִלִים לְשָׂרִים" (מלכים א' י' 12).

אני אוהבת את שמי כי הוא שם מיוחד והוריי בחרו אותו עבורי בנוסף, שמי כולל את המילה "אל" כלומר: אלוהים.

יש לי תחביבים רבים אבל התחביב שאני הכי אוהבת הוא לרקוד. אני משתתפת בחוג לריקודי היפ-הופ.

נולדתי בכ"ג בסיוון בשנת תשס"ג. חיפשתי אירוע שהתרחש בתאריך יום הולדתי, הופתעתי לגלות שאירע רצח טרגי של ד"ר חיים ארלוזורוב שהיה מדינאי וכלכלן, מראשי תנועת העבודה בתקופת טרום המדינה וראש המחלקה המדינית של הסוכנות היהודית. הוא נרצח בחוף תל-אביב.

סוף סוף אני מבינה כי יש שמות של רחובות הקרויים על שמות של אישיים חשובים בתולדות עם ישראל.

יגאל אלון אמר את המשפט המפורסם: **"עם שאינו יודע את עברו ההווה שלו דל ועתידו לוט בערפל"**. עכשיו אני מבינה כי משפחה היא לא סתם עוד מילה, אלא ערך חשוב לכל אחד מאיתנו וזאת למדתי במיוחד בתהליך כתיבת העבודה כשראינתי את ההורים שלי ואת הסבים והסבתות ואני רוצה לשתף אתכם.

במשפחתנו 4 ילדים: לינור היא אחותי הבכורה ויש לי עוד שני אחים קטנים ממני, אורי ואליעד. הסיפור המשפחתי שלי מתחיל במרוקו. סבא וסבתא שלי מצד אבי נולדו במרוקו ועלו ארצה בשנת 1964 וגם סבא וסבתא שלי מצד אמי נולדו במרוקו, אך הם עלו ארצה בשנת 1967. בחרתי להתמקד דווקא בסיפורו המרגש של סבי מצד אמי, בן למשפחת לוי. בסיפורו למדתי על מסורות מיוחדות שהתקיימו באותה תקופה. נהוג היה לתת את התפילין בסתר לנער שחוגג את בר-המצווה. העלייה לתורה התקיימה בבית הכנסת ולאחר מכן המשיכו את החגיגה בבית. במרוקו לא היה נהוג לחגוג באולמות אירועים. גם סיפורו של אבי הוא סיפור מרגש. אבי חגג בר מצווה בגיל 11 וחצי יחד עם אחיו בן ה-13, מכיוון שבתקופתו היה קושי כלכלי בגידול של עשרה ילדים ולכן עקב המצוקה נהגו לחגוג את בר המצווה לשני בנים יחדיו.

בימים אלו לקראת בת המצווה שלי, אני מצד אחד מאוד נרגשת כבוגרת ומצד שני מאוד חוששת מכיוון שלקחת אחריות ומחוייבות על עצמי או על משפחתי זו אחריות כבדה. רציתי לשתף אתכם שלאחרונה אמי חלתה וידעתי שהוריי מצפים ממני לקחת אחריות ולעזור בבית כאחות הבוגרת יותר וזה לא פשוט! בבית ספרינו, אחד הערכים הבולטים הוא לקחת אחריות על החיים והיום אני מבינה למה מתכוונים כשאומרים לי "קחי אחריות!".

פרשת השבוע שלי היא פרשת "שלח" בספר במדבר (פרק יג' 1- ט"ו 41).

פרשת המרגלים היא הסיפור המרכזי בפרשה. משה שולח שנים-עשר אנשים מראשי העם לתור את הארץ - להכיר אותה ואת היושבים בה. הם חוזרים מארץ ישראל ומספרים את מה שראו. חלקם פסימיים מאד, ואומרים שאין שום סיכוי שבני ישראל יוכלו לכבוש את ארץ ישראל, שיש שבה ענקים ועמים חזקים ורק יהושע בן-נון וקָלֵב בן יִפְנֶה מנסים לחזק את רוח העם, לעלות אל הארץ. העם מפחד, מתלונן, ורוצה לשוב למצרים. על כך יוצא כעסו של ה' והוא מעניש את העם.

מתוך כל הפרשה בחרתי להתמקד בפסוקים הבאים (במדבר יג' 32, במדבר י"ד 7):

" וַיֵּצֵאוּ דִבַּת הָאָרֶץ אֲשֶׁר תָּרוּ אֹתָהּ אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הָאָרֶץ אֲשֶׁר עֲבַרְנוּ בָּהּ לְתוֹר אֹתָהּ אָרֶץ אֹכֶלֶת יוֹשְׁבֶיהָ הוּא וְכָל-הָעָם אֲשֶׁר-רָאִינוּ בְּתוֹכָהּ אַנְשֵׁי מַדּוֹת" (במדבר י"ג 32) "...וַיֹּאמְרוּ אֶל-כָּל-עַדְת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הָאָרֶץ אֲשֶׁר עֲבַרְנוּ בָּהּ לְתוֹר אֹתָהּ טוֹבָה הָאָרֶץ מְאֹד מְאֹד" (במדבר י"ד 7).

בחרתי דווקא בפסוקים אלה כי אני מזהה את ערך אהבת הארץ. זה מזכיר לי בדיוק את מה שקורה היום במדינה שלנו. עברנו בשנה האחרונה מלחמה וגם לאורך השנים מהקמת המדינה ועד היום, עברנו תקופות לא קלות אבל למרות זאת אנשים רבים ובכללם אני ומשפחתי נשארים בה מתוך אהבה רבה למרות שאנשים רבים בוחרים גם לרדת ממנה.

זו בדיוק אותה הבעיה, הדילמה שעולה בפרשת השבוע שלי. מתוך הפסוקים האלו נחלקים בני ישראל בדעתם לגבי טיב הארץ. חלקם טענו ש"ארץ אוכלת יושביה" (.....) וחלקם טענו "טובה הארץ מאוד מאוד" (במדבר י"ד 7)....) ואכן בחרו יהושע ועם ישראל להיכנס לא"י, להילחם עליה ולהתנחל בה.

במסגרת שיעורי תרבות ישראל או בשיעורים אחרים כשאנו לומדים על בעיות אקטואליות המתעוררות במדינה, חשוב לי להתעדכן, לגלות מעורבות ולהביע את דעתי בנושא.

חשבתי לעצמי איך אוכל לחזק את ערך אהבת הארץ בכתה ובבית הספר והתייעצתי עם המורה שלי, מירי כהן. בבית ספרנו מתקיימת מסורת של "בית ספר שר" - בוקר שירה עברית. לאחרונה בית הספר קיים בוקר שירה משירי נעמי שמר. יש בכוונתי לפנות למורה למוסיקה ולהציע לה שבוקר השירה הבא יעסוק בשירים שעיקרם אהבת א"י. אעזור באיסוף השירים ולימוד השירים בכיתות.

ובכן הגעתי לחלק החשוב ביותר, התודות. ראשית, אני מודה לה' על מי שאני, על משפחתי ועל הוריי. על תמיכתם ואהבתם האין סופית ועל זה שהם חלק מחיי.

ברצוני להודות למורתני מירי כהן אשר תמכה, כיוונה והאמינה בי וביכולותיי. אודה גם לבית הספר על התהליך שעברתי וההזדמנות שניתנה לי להבין שזיכרון העבר חשוב לאדם ולעיצוב חייו בעתיד. מתפללת אני שיתגשמו כל רצונותיי לטובה ולברכה, ושאלול את דרכי לדרך הטובה ביותר, בבריאות, שמחה ואהבה תמידית. מאחלת בכל ליבי לכל עם ישראל אהבת חנינם ואמונה תמידית. "מודה אני לפניך מלך חי וקיים שהחזרת בי נשמתי בחמלה רבה אמונתך."